

עדינה שבלי

בקרור רוח

הימים חולפים, קצת באכזריות. אבל בכל זאת, אין זה מונע ללכת הלאה. בדם קר אני עוקבת אחר ענייני העולם, קר כמו החורף שבו אני מתחילה את יומי, כמו בכל עונה אחרת, בצריכת כמה שיותר חדשות מאתרי אינטרנט. אני קוראת בעיקר את הכותרות המסכמות בדרך כלל את כל הידיעה, ואז אין צורך לקרוא את כולה. כך או כך, עוד מעט אשכח את מספר המתים בכותרת. אני כבר לא בטוחה אם היה 23 או 17. אני גם לא בטוחה אם היה 32 או 71, והמחשב שלי, המותאם לקריאת קבצים בערבית, שינה את סדר הספרות, כי קרא אותן מימין לשמאל, במקום משמאל לימין. לעולם אי אפשר לדעת ואני לא חושבת שאכפת לי, הרי עוד מעט אשכח הכל על המספרים הללו, בדיוק כמו שפעם הייתי שוכחת את ההורוסקופ דקות אחרי שקראתי אותו בעיתון. לכל יום יש תנועת כוכבים משלו, ולכל יום יש דיווחים משלו על הפצצות כאן והתנגשויות שם ועשרות הרוגים. באמת, אפילו רציתי לזכור, לא הייתי מסוגלת לעשות זאת, עכשיו שדמי התקרר.

דמי הקר חשוב לי מאוד כדי להפוך אותי לבת אדם היכולה להתמיד בחיים. ובנחישות. אז, אם התמוטט העולם כולו סביבי, אני לא אתמוטט, אלא אמשך את יומי כרגיל ובהצלחה. ואם פתאום יחצה כישלון את דרכי, אזכיר לעצמי כי דמי קר ולא אכפת לי מכישלונות, כמו שלא אכפת לי מהצלחה. הצלחתי שלי שוכנת ביכולתי לכוון את חיי לא לקראת אושר ולא לקראת ייאוש, אלא בניטרליות.

אבל עלי להודות, לפעמים אני נכשלת. כמו היום למשל. כמעט מתתי כשהתעוררתי והסתכלתי בעד החלון והנה השועל המכורבל בזנבו, ישן תמיד בין ענפי שיח יבשים בקצה הגן, איננו. בכי מר בכיתי לפני שחזרתי אל הקור שלי.

ימים רבים התבוננתי בשועל שישן במשך היום בין השיחים, מארח לי חברה כשאני יושבת אל שולחן הכתיבה שלי, עובדת. עם רדת החשיכה, היה מתעורר ומסתלק. חברי היקר האמיתי והיחיד.

לילה אחד התעוררתי פתאום חושבת עליו, תוהה אם התאהבתי בו, ואם זה נורמלי שאשה תתאהב בשועל כאילו היה גבר. זמן מה הפחיד אותי הרעיון הזה, לא האהבה לחיה, אלא רעיון האהבה, הרי זו יכולה להרוס את מצודת

הקור שבניתי סביב עצמי ברוב מאמץ. ואז, באותו בוקר, גיליתי שנפלתי במלכודת השועל הערמומי הזה. הנה אני בוכה את היעדרותו חסרת הרחמים. לפני כמה ימים נפלתי לתוך מלכודת אחרת, שהסבה לי לא פחות צער. כרגיל, עברתי על העיתונים, וכרגיל קראתי רק כותרות וכמה נהרגו, בדרך כלל עשרות. לפתע ראיתי כותרת עם הרוג אחד. המערכת הערבית של המחשב שלי לא היתה טועה וקוראת את המספר הפוך, הרי 1 הוא 1, נקרא מימין לשמאל או משמאל לימין. מצאתי את ידי מוליכה את העכבר לעבר הכותרת ולוחצת עליה, והידיעה כולה הופיעה, וכך נפלתי לתוך המלכודת. וכמו שהנחתי שאהבה לשועל תהיה רחומה יותר מאהבה לאדם, הנחתי שידיעת פרטי המוות של אדם אחד תהיה רחומה יותר מידיעת הפרטים על מותם של עשרות. בידיעה ההיא, "מ"הארץ", 25.1.2007, היה כתוב:

חיילי צה"ל הרגו אתמול פלשתינאי כבן 15, שניסה להסתנן מרצועת עזה לישראל. נער אחר נפצע קל והשלישי לא נפגע. התקרית אירעה לפנות בוקר, ליד מחסום כיסופים בגבול הרצועה. השלושה לא נענו לקריאה לעצור ולכן נפתחה עליהם אש. שני הנערים הסגירו עצמם והפצוע שבהם הועבר לבית החולים סורוקה. בצהריים, כשהתברר שלנערים לא היתה כוונה חבלנית, הם הוחזרו לרצועה. מחקירתם של השניים עולה שביקשו להיכנס לישראל לחפש פרנסה.

אני חוזרת לעצמי על הסיפור. בן חמש־עשרה, כלומר פחות ממחצית גילי. עוזב את ביתו עם שחר, יחד עם עוד שני חברים, כדי למצוא עבודה מחוץ לעזה, משום שאין עבודה בעזה; רק כדורים. ודאי התכוון לתת את שכרו לאמו, היא תדע איך להוציא אותו, משום שהוא רק בן חמש־עשרה. אביו יושב בבית או ישן, כי אין לו עבודה. הרי אין עבודה בעזה. הוא נפגש עם שני חבריו ויחד הם מטכסים עצה. אולי יחפשו עבודה. אבל אין עבודה בעזה. בצינת השחר והחושך מחליטים השלושה לעזוב. רק חומה עליהם לחצות ואז יהיו מחוץ לעזה. בני חמש־עשרה, אולי פחות.

ועוד אומרים שבני עשרה הם עצלנים, אבל אסור להכליל. הנה הם, שלושה בני עשרה בלילם חסר השינה, בוקעים מתוך שמיכותיהם החמות לתוך השחר הקר. בזהירות הם מתקרבים לחומה, בעוד החשיכה לכאורה מכסה עליהם. קר. אבל מעבר לחומה ימצאו עבודה, הרי אין עבודה בעזה, רק טילים וירי כבד. אפילו את שמותיהם איני יודעת. אני גולשת באתרי העיתונים הפלסטיניים כדי ללמוד לפחות את שמותיהם, שהנחתי כי העיתון הישראלי השמיט. אבל שם אני לא מוצאת שום דבר על אודותם. לאירוע לא היה סיכוי להופיע בעיתונים הפלסטיניים, לצד החדשות על מותם של עשרות בני אדם. אני חוזרת על קריאת אותה ידיעה חלקית, שדי בה לקרוע בי את חסינות זכותי להתקיים.